

му, защото безжалостна ржха го подпали и огънътъ го обърна въ пепель.

Кога наближихъ до зданието, въ което сега живѣятъ дѣцата, часътъ бѣ 2<sup>1</sup>/<sub>2</sub>. Тѣ бѣха станали отъ почивка и търчаха наоколо. Нѣкои ме забѣлѣжиха.

И понеже ме познаваха отъ по-рано, втурнаха се крѣсливо и радостно къмъ мене. Хванаха ме за ржцѣтъ и почнаха да ме теглятъ нагорѣ весело. Ето че припка къмъ насъ и куцичката Надежда съ своята патеричка. Това е едно весело, засмѣно и умно момиченце, което зла болестъ е сполетѣло, та отъ това му се свилъ въ колѣното кракътъ. То ходи съ патеричка, понеже съвсѣмъ слабо може да стѣпва на свития си кракъ, ала ходи, или подобръ подскача пѣргаво като сѣрничка. Изморена и засмѣна и тя се хваща за дрехата ми.

— Мама иде ли? пита ме съ засмѣни очи... Тя каза, че ще дойде.

— Нѣма я, отговарямъ ѝ азъ усмихнатъ. Днесъ не е празникъ, а дѣлниченъ день — тя ще дойде въ недѣля. Дѣтето се поуспокои и заподскача ведно съ другитѣ до мене. Ето и другитѣ колонисти — всички засмѣни съ полуизгорени и зачервени бузи, но съ чистички дрешки. Тѣ наизлѣзоха отъ жилището си, като пчели отъ кошера си. Боси и пѣргави като козлета заприпкаха по поляната.

— Показа се бързо и малкиятъ Славчо. Той сиромахътъ много потегли отъ своя кракъ. Три години вече идва на колонията. Малъкъ на бой и години, но уменъ и опитенъ въ живота на колонията. И това дѣте поради нѣкоя зла болестъ имаше свитъ и изтънѣлъ единия си кракъ. Но колонията и доброто гледане му помогнаха. Той ми-